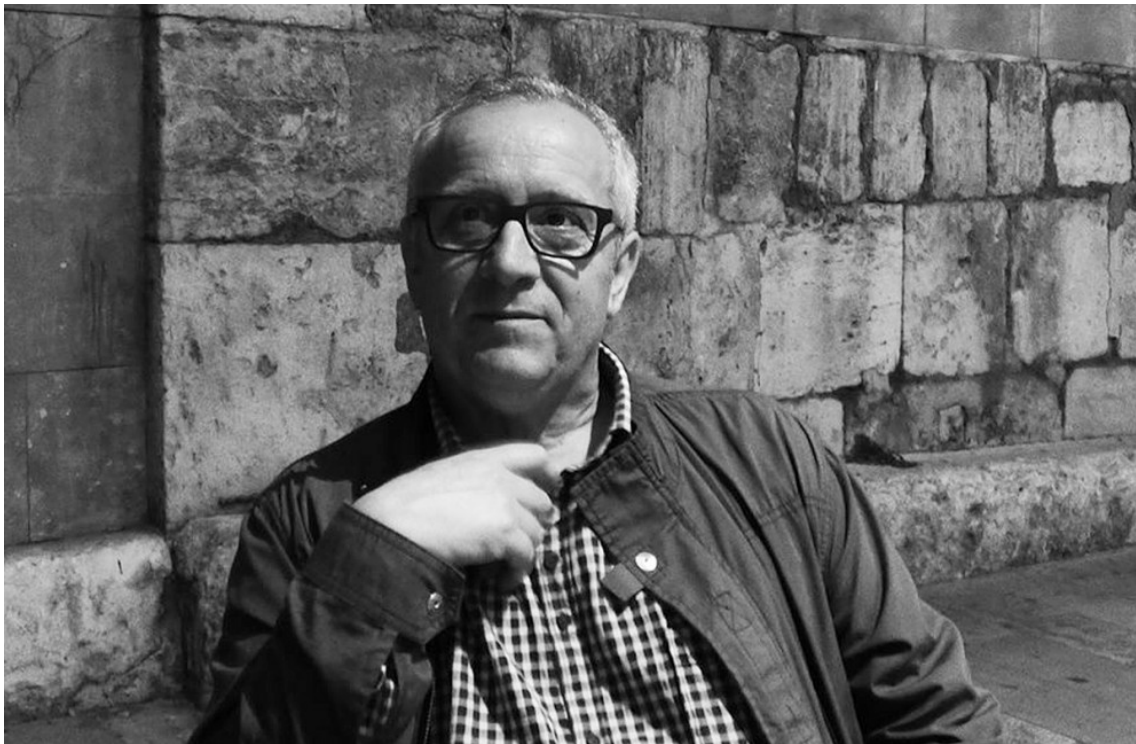

Ricard Garcia, versos de sang

L'últim recull de l'autor, "On la sang", publicat a l'editorial Onada, arriba a la segona edició en un temps rècord

Jaume C. Pons Alorda / 1 de juny de 2017 a les 17:51

El poeta Ricard Garcia en una imatge d'arxiu / Arxiu Ricard Garcia

Ricard Garcia, i s'ha de dir aquest nom amb tota la intensitat perquè quedi en el record. Ja que ha anat bastint, lluny de capelletes i de programes literaris comercials, un camí independent, i per això alliberat de dogmes i d'esteticismes barats. Per aquest motiu ha pogut cultivar l'obra que ell mateix ha desitjat i s'ha imposat: creacions aferrissades amb unghes de plom que expliquen les existències ocultes dins *De secreta vida* o les trames metaliteràries, amb la lectura mai innocent de fons com a amulet, talment la que s'inclou dins *El llibre que llegies*.

Ara arriba a la segona edició, tres mesos després d'aparèixer a Onada

Edicions, *On la sang*, el darrer llibre de versos d'aquest autor nascut a Sant Llorenç d'Hortons el 1962, llibre amb el qual es va proclamar guanyador del 19è Premi de Poesia Jaume Bru i Vidal Ciutat de Sagunt l'any 2016. Per a un recull de poesia una segona edició és més que un èxit: esdevé la confirmació d'un interès cap a una obra valuosa, com aquesta, però també justifica una bella esperança, la de convèncer-se que la poesia, si es presenta amb energia i vigor i passió i qualitat, pot agradar i fins i tot generar entusiasmes, que és el que ha passat amb Garcia.

Allà on no moren els cossos

És simptomàtic, i precís, que el poeta valencià Joan Navarro, dels més representatius de la generació dels anys 70, sigui el responsable d'un pròleg per a *On la sang*, un paratext introductorí escrit en la seva línia il·luminada i al·lucinada. Aquesta veu d'entrada, per tant, es proclama vencedora i perfecta, com la pintura del col·laborador *joannavarrià* per excel·lència, Pere Salinas, i ofereix una obertura iniciàtica a la poesia de Ricard Garcia: "El món que es vessa. I l'insomni i el neguit i viure els abismes dels verins. Arrossegat una altra vida dins la pròpia vida del cos. I, malgrat la lassitud, somiar ser el vol de l'ala. Moure's dins del retronny. Cremar i escriure el poema que renilla i es dessagna. I el dolor que et dissol. El calze. La destralt que lluu."

Aquest preàmbul segella l'esperit del que vindrà, un esperit repartit en diferents etapes per conformar un discurs unitari, amb poemes que encaixen talment un llarg poema fragmentat, un llarg poema fragmentat que convida a una experiència sense límits. Perquè Ricard Garcia no beu de l'experiència, la sublima. L'objecte de les seves investigacions és el que trobem dins dels seus llibres però sobretot en aquest darrer que ens regala. Sap que el territori de la metonímia és propici a la filosofia. O és que potser són germans bessons? No és estrany, doncs, que hagi establert tantes connexions amb el ja esmentat Joan Navarro però també amb Teresa Pascual, que amb els seus versos, també de sang, no ha fet altra cosa que interpretar el món a través d'una sèrie de mirades actives, de les que creen el món en l'acte de mirar, tal com assegurava el poeta i químic, també de la generació dels 70, Àngel Terrón.

Ricard Garcia, creador d'aquests poemes sanguinis, ens introdueix en un carnaval de cossos contorsionats i en un devesall de metàfores violentes, allà on els substantius persegueixen l'extermini del vers per erigir-se en enfilalls d'imatges clarividents i trasbalsadores, simbologia radical. La veu poètica d'aquest recull basteix metàfores contínues i imatges absolutament trasbalsadores per comunicar la realitat no de forma intuïtiva però sí de forma extrema: una interpretació. Així s'entén un vers que diu "Exhaust naufragues, buides les mans / i amb el cor, d'estimar tant, encetat." Sí, un cor encetat de tant estimar, així de senzill i així de complex alhora, així de clar, perquè l'acció d'amar esdevé un combat d'amor etern, brut i ultratjant però també ple de recompenses el·líptiques.

Esquizofrènica metafísica

La sang ha excitat la creació des de sempre, des que els humans, per exemple, s'unien en una sèrie de rituals per oferir aquest líquid com a forma de tribut als déus: una immolació. Aquesta reunió de forces no era cap altra cosa que un encontre de l'humà amb la divinitat, o sigui, un punt de contacte estremidor amb tot allò que s'escapa del coneixement immediat. Per això els temes de Garcia són els que defineixen la gran creació: el desig, l'amor, el sexe, la mort, el contrast egòlatra entre entitats viscerals sense remei.

La poesia és també una d'aquestes eines a l'abast per aconseguir una ultrasaviesa a partir del mapa dels budells, allà on neixen els humors colèrics, allà on neix l'engranatge obscur de la sang. Així ho han entès, al llarg de la història de la literatura, poetes com el metafísic anglès John Donne, a cavall entre els segles XVI i XVII i inspirador de poetes catalans com Gabriel Ferrater, Andreu Vidal o també Josep Palau i Fabre, de qui enguany celebrem el centenari del seu naixement. Estic plenament convençut que versos de Donne com volen a través dels versos de Ricard Garcia:

*Thou art slave to Fate, Chance, kings, and desperate men,
And dost with poyson, warre, and sicknesse dwell,
And poppie, or charmes can make us sleepe as well,
And better then thy stroake; why swell'st thou then?
One short sleepe past, wee wake eternally,
And death shall be no more; death, thou shalt die.*

O sigui, versos que conviden la mort a morir, com els versos que inciten la llum a sagnar dins d'aquest poema de Ricard Garcia, perquè allà on la sang arriba és el poema mòrbid, carnal i, en efecte, clarividant:

*La llengua que em tasta
i els llavis que mossego,
les conques abismals del cos
i els traus encesos de la carn,
el gruix de les ànimes
i prenyar la llum, de sang.*

<http://www.naciodigital.cat/noticia/132244/ricard/garcia/versos/sang>

